RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/50 Mo

i n d e k l a c h t nr. 143.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

In de nacht van 29 op 30 april 1998 is een auto waarvan de bestuurder is doorgereden, tegen een drietal geparkeerde auto's, waaronder die van klager, gereden. Een onbekend gebleven voorbijganger heeft het kenteken van die auto op een briefje genoteerd en aan een getuige overhandigd. Verzekeraar liep voor die auto het zogenoemde 'na-risico'. Onderzoek door de politie heeft uitgewezen dat de aanrijding inderdaad door de auto is veroorzaakt waarvan het kenteken was genoteerd. Verzekeraar heeft het proces-verbaal waaruit dat bleek, op 3 december 1998 ontvangen. Bij brief van 8 maart 1999 heeft verzekeraar aansprakelijkheid voor de aanrijding erkend.

De klacht

De klacht betreft thans nog de trage afhandeling en het nalaten het niet ter discussie staande bedrag van de schade omgaand over te maken. Het gaat om een eenvoudige aanrijdingsschade, ontstaan toen op 30 april 1998 de geparkeerde auto van klager werd aangereden door een auto die daarna is doorgereden. Met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is achterhaald wie de vermoedelijke dader was. Deze bleek verzekerd te zijn bij verzekeraar. Over de vraag wie de schade diende te vergoeden zijn het Waarborgfonds Motorverkeer en verzekeraar het niet eens geworden, zodat overeenkomstig

artikel 25 lid 4 van de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen (WAM) verzekeraar tot vergoeding van de schade diende over te gaan. Vanaf het moment waarop verzekeraar door klager aansprakelijk was gesteld, heeft verzekeraar alles in het werk gesteld om de afhandeling van deze eenvoudige schade te vertragen en zich te onttrekken aan de verplichting tot het voldoen van de schade te vertragen en zich te onttrekken aan de verplichting tot het voldoen van de schade. Na op 11 februari 1999 op de verplichting uit artikel 25 lid 4 van de WAM te zijn gewezen en na een maand later telefonisch nogmaals te zijn benaderd, heeft verzekeraar zich eerst op 3 maart 1999 bereid verklaard om tot vergoeding van de schade over te gaan. Vervolgens heeft verzekeraar, in plaats van te zorgen voor omgaande betaling, een akte van cessie met een onjuist schadebedrag aan klager toegezonden. Een discussie over buitengerechtelijke kosten wordt aangegrepen om ook het niet ter discussie staande gedeelte van de schadevergoeding niet over te maken. Door de afhandeling van de schade onnodig meer dan een jaar op te houden handelt verzekeraar niet alleen in strijd met de bepalingen van de WAM, maar ook met de gedragsregels waaraan een behoorlijk verzekeraar zich dient te houden.

<u>Het standpunt van verzekeraar</u>

Verzekeraar leidt uit de (laatste) klachtbrief af dat klager alleen nog klaagt over de trage afwikkeling van de schade. De klachtonderdelen met betrekking tot de buitengerechtelijke kosten en het niet voldoen van het niet ter discussie staande schadebedrag zijn klaarblijkelijk ingetrokken.

In de onderhavige zaak ging het om een simpele W.A.-schade. Op 30 april 1998 werd een drietal geparkeerde auto's - waaronder die van klager - aangereden door een auto die doorreed. Een getuige noteerde het kenteken van de auto die bij verzekeraar verzekerd was. Na de eerste melding door klager bleek dat de desbetreffende auto twee dagen vóór het ongeval door de verzekerde was verkocht zonder dat dit aan verzekeraar was gemeld. Een nieuwe W.A.-verzekering was niet gesloten. De koper/bestuurder van de auto wilde zijn betrokkenheid bij het ongeval niet bevestigen. Onder deze omstandigheden zag verzekeraar zich gedwongen te wachten op het proces-verbaal van de politie. Intussen roerden de benadeelden zich niet (afgezien van een telefonisch verzoek om informatie van klagers advocaat op 25 november 1998). In deze fase deden de benadeelden ook geen beroep op het Waarborgfonds Motorverkeer. Pas op 3 december 1998 kreeg verzekeraar de beschikking over het proces-verbaal van de politie. Uit het daarin vermelde technische onderzoek bleek dat de schade inderdaad door de desbetreffende auto moest zijn veroorzaakt. Tot de dag van ontvangst van het proces-verbaal kan aan verzekeraar redelijkerwijs geen vertraging worden verweten.

Achteraf bezien moet verzekeraar vaststellen dat terstond na kennisneming van het proces-verbaal - begin december 1998 - aansprakelijkheid voor de schade had moeten worden erkend. Verzekeraar betreurt zonder meer dat zulks nog tot 8 maart 1999 heeft geduurd. Verzekeraar acht opmerkelijk dat klager intussen weigerde in te gaan op het aanbod van verzekeraar alvast tegen akte van cessie tot betaling over te gaan van de hoofdsom en de wettelijke rente. Gezien die weigering kan niet worden volgehouden dat verzekeraar over de periode na maart 1999 in verzuim is geweest. Uiteindelijk heeft ver-

zekeraar de hoofdsom ten bedrage van ƒ 5.152,54 en de wettelijke rente eind juni 1999 vergoed. Bij brief van 22 juni 1999 had verzekeraar bericht dat ook zonder akte van cessie tot uitbetaling van de hoofdsom en de wettelijke rente kon worden overgegaan, omdat inmiddels was gebleken dat de vordering niet kon worden verhaald. Verzekeraar heeft toen abusievelijk een bedrag van ƒ 54,62 te weinig overgemaakt. Daarop geattendeerd door klager heeft verzekeraar dat bedrag terstond betaald.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd en nog het volgende aangevoerd.

Verzekeraar doet het ten onrechte voorkomen alsof de verplichting tot het regelen van de schade eerst op 3 december 1998 ontstond. Artikel 25 lid 4 van de WAM verplicht de eerst aangesprokene tot vergoeding van de schade over te gaan; er behoeft niet eerst te worden gewacht op een proces-verbaal.

De conclusie van verzekeraar dat de klacht met betrekking tot het niet betalen van het niet ter discussie staande gedeelte van de schade is ingetrokken, is onjuist. Het niet betalen daarvan vormt de kern van de klacht. Of benadeelden zich al dan niet roeren, is niet van belang. De gedragsregels verplichten verzekeraar tot een actief schadebeleid.

In artikel 25 lid 4 van de WAM wordt niet gesproken van betaling tegen een akte van cessie. Bovendien waren aan de akte niet te accepteren voorwaarden verbonden. Verzekeraar heeft in zijn verweerschrift vergeten te vermelden dat klager op 22 april 1999 heeft bericht dat in beginsel geen bezwaar bestond tegen een akte van cessie, mits die akte geen clausules met betrekking tot finale kwijting en vrijwaring bevat. De stelling van verzekeraar dat klager intussen weigerde in te gaan op het aanbod om alvast - tegen akte van cessie - tot betaling over te gaan is derhalve pertinent onjuist.

Het overleg met verzekeraar

In het overleg met de Raad heeft verzekeraar medegedeeld dat de door hem betreurde vertraging tussen 3 december 1998 en 8 maart 1999 is te wijten aan een in die periode met het Waarborgfonds Motorverkeer gevoerde discussie over de aansprakelijkheid. Vóór 3 december 1998 stond niet vast dat de schade was veroorzaakt met de bij verzekeraar verzekerde auto. Volgens verzekeraar had de schade ook begin december 1998 vergoed kunnen worden. Betaling is evenwel vertraagd door de met de raadsman van klager ontstane discussie over (het specificeren van) de buitengerechtelijke kosten.

Het oordeel van de Raad

1. Klager heeft gesteld dat verzekeraar, toen de schade hem (bij brief van 4 mei 1998) was gemeld, een actief schadebeleid had dienen te voeren en met inachtneming van artikel 25 lid 4 WAM onverwijld tot vergoeding van de schade had dienen over te gaan.
2. Verzekeraar heeft gesteld dat hij niet eerder dan begin december 1998 tot erkenning van aansprakelijkheid had behoeven over te gaan. Verzekeraar heeft daartoe aangevoerd dat voordien niet zonder meer vaststond dat de schade aan de auto van klager was veroorzaakt door een bij verzekeraar verzekerde auto. Dit is pas gebleken uit een later door de politie uitgevoerd technisch onderzoek waarvan de bevindingen

zijn opgenomen in een proces-verbaal dat is opgemaakt op 3 september 1998. Dit stuk bereikte verzekeraar op 3 december 1998.
3. Hoewel eerder opgemaakte processen-verbaal van de politie, die deel uitmaken van de aan de Raad overgelegde stukken, aanwijzingen bevatten voor het vermoeden dat de schade aan klagers auto was toegebracht door de auto waarvan het kenteken was genoteerd, is de Raad van oordeel dat verzekeraar de uitkomst van het aanvullend technisch onderzoek in redelijkheid heeft mogen afwachten. Door het standpunt in te nemen dat niet eerder dan begin december 1998 tot erkenning van aansprakelijkheid behoefde te worden overgegaan heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf dan ook niet geschaad. De klacht dat verzekeraar geen actief schadebeleid heeft gevoerd en in strijd met artikel 25 lid 4 van de WAM heeft gehandeld, is in zoverre ongegrond.
4. Vaststaat evenwel dat verzekeraar voor de auto waarvan het kenteken was genoteerd, het zogenoemde ‘na-risico’ liep. Daarvan uitgaande had het op de weg van verzekeraar gelegen kort na 3 december 1998 aansprakelijkheid voor de klager overkomen schade te erkennen en zonder het stellen van voorwaarden tot vergoeding van de cascoschade over te gaan. Verzekeraar heeft niet alleen door klager eerst op 3 maart 1999 (mondeling) mede te delen dat tot vergoeding zou worden overgegaan, maar ook door vervolgens betaling op te schorten vanwege een met de raadsman van klager ontstaan geschil over de omvang van de buitengerechtelijke kosten, de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad. De klacht dat verzekeraar de onderhavige schade traag heeft behandeld en niet tijdig is overgegaan tot vergoeding van het niet ter discussie staande bedrag van de (casco)schade, is dan ook gegrond.
5. Verzekeraar heeft meegedeeld dat hij begin december 1998 aansprakelijkheid voor de onderhavige schade had moeten erkennen en dat hij betreurt dat zulks pas bij brief aan klager van 8 maart 1999 is gebeurd. Voorts blijkt uit de stukken dat verzekeraar de cascoschade, vermeerderd met wettelijke rente, eind juni 1999 heeft vergoed en dat over de buitengerechtelijke kosten op 18 augustus 1999 overeenstemming met de raadsman van klager is bereikt. Onder deze omstandigheden is er geen aanleiding om aan de gegrondbevinding van de klacht financiële consequenties voor verzekeraar te verbinden.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht gegrond.

Aldus is beslist op 8 mei 2000 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter,
Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)